

בנעלי הנעלין עלינו

ושישי — והתיש את כל הנוכחים. סניגורה, עורכי-הדין אמנון וזכרונ, העלה את טענת החסינות. אך המישרה השיבה בטענה סותרת, שחסינותה של ארליכמן אינה יכולה לעמוד לה עתה, שכן המישרה לא ידעה אז על עבירת היוף הזאת.

עורכי-הדין אמנון וזכרונ העלה טענה נוספת: עבירות מסוג פשע, תוקפה של ההתיישנות עשר שנים, ואילו בעבירות מסוג עוון ההתיישנות חלה אחרי חמש שנים. לפי כך, בכל מיקרה, חל על ההאשמה שהעלתה המישרה חוק ההתיישנות, שכן העבירה המיוחסת נעשתה ב-1971.

על כך השיבה המישרה שהעבירה שבה חשודה חווה ארליכמן היא פשיעה בנסיבות מחמירות, וכי תקופת ההתיישנות נעצרה וחודשה ב-1967, כעת חידוש חקירת ידלין עלידי המישרה. ועל פי החוק נעצרת תקופת ההתיישנות, ומניינה מתחיל מחדש. אחרי יומיים של התיישנות רוויית מתח בנושא. קיבל השופט את טענת המישרה, כי ההתיישנות איננה תופסת במיקרה זה, אך קיבל גם את טענתו של עורכי-הדין וזכרונ, שהמעצר של חווה אינו מוצדק, והורה לשחררה בערבות של 500,000 שקל, שתוכסח עלידי ערבות בנקאית או עיקול מקרקעין. כמו כן הורה לה השופט להפקיד את רכונה במישרה.

השופט אף הוסיף וציווה על ארליכמן שלא לבוא במגע ישיר או עקיף עם שרה הרי, אחותו של אשר ידלין, שעל פי החשדות הועברו הקרקעות שלא כרין על שמה, ושעשויה לסייע לתביעה במישפט שיוגש ואשר בו עומדת שרה הרי לשמש כעדת-מדינה.

אחרי מנחת שבת קצרה, שבה חווה ארליכמן והופיעה כבית-המישפט ביום ראשון, לדיון נוסף במישפט גירושיה

הוא

„היא הרסה את ידלין והיא רוצה להרוס גם אותי“

היא

„הוא רוצה לנקום בי כדי לקחת את הדירה שלי“

אשר יגיע בזמן ארצה, ממש בימים אלה. ענתה טלי ליבני, שתו של אשר ידלין, לשאלה אם הוא כבר נמצא כאן, ויודע על הפרשה החדשה שעלתה לכותרות ובה מוזכרות זכותו ומאחבתו לשעבר. „אני בכלל לא בסיפור. אני נמצאת בבית עם בתי, שלוש חודשים. אינני קוראת ניתונים ולא רואה טלוויזיה, יש לי יברים אחרים לעשות. אשר אכן עומד להגיע.“

אילו יכול היה אשר ידלין לשנות את עיתו חזרתו ארצה, היה עושה זאת. של הסערה החדשה. שמו אמנם אינו ידוע בהאשמות שעליהן נודע, אך נתון הרמיות ששיחקו תפקיד כה דמיתי במפתח, שוב מופיעות ככותרות.

שבע שנים חלפו מאז נירון ידלין ובית-המישפט. אחרי שריצה שני שלישי מעונשו. כמקובל, התגורר בשנתיים בניו-יורק, שם היתה איתו טלי, שניצבה לצידו, כנאמנות מוחלטת, לאורך כל הדרך הארוכה של המישפט, פסקהדין וריצוי העונש.

הפרשה החדשה החלה, כשמאחבתו לשעבר, חווה ארליכמן, שהיתה ערת-אמרינה במישפטו, נעצרה והואשמה בעבירות של מירמה בנסיבות מחמירות, יוף וגניבת נכסים מתוך עובונו של בעלה המנוח.

לטענת המישרה, זיפה חווה, בשנת 1972, הסכם שנחתם כניכול בשנת 1971, ושעל פיו העבירה לשרה הרי, אחותו של אשר ידלין, ארבעה זיגרשים מנכסי עובונו של בעלה המנוח שהיה קבלן, והוכרו כפושטי-זגל. כך הוצאו ארבעת המיגרשים לשרות העיזבון, למחרת העברת המיגרשים, „קנתה“ ארליכמן את זכויות משרה הרי.

שאלה חשובה, שטרם ניתנה לה נשוכה חרימשעית, היא, מי מסר

עדת המדינה חווה ארליכמן היתה עדת-המדינה במישפט. כשהוכן התיק, בסיפרו טוען ידלין שהיא העידה נגדו אחרי שעזב אותה.

למחלקת הרמאויות של המישרה, בראשותו של בנימין זיגל, את החומר המפליל שהביא למעצרה של חווה ארליכמן? על פי מה שפורסם עד כה, הועבר המיסמך המרשיע (או הרמאויות עלידי עורכי-הדין מרדכי שורר, ששימש בעבר בשני תפקידים מעניינים: האחד כעורך-הדין של שרה הרי, והשני כמנהל העיזבון של בעלה המנוח של חווה ארליכמן. את המיסמכים הוא קיבל מאריה שרתוק המשמש כעורך-הדין של בצלאל גורלי, בעלה של חווה ארליכמן. מאחר שבימים אלה מתנהל מישפט גירושים סוער בין השניים, הובלעה בדיעה רמזיה גסה, שמקורו של המיסמך המרשיע שהגיע למישרה — הוא בצלאל גורלי.

טענת המישרה התקבלה

בתלונה שהגיש למישרה, בכתוקף תפקידו כמנהל העיזבון, סתר עורכי-הדין שורר תצהיר עליו חתומה חווה ארליכמן. הפרשה המחורשת עוסקת במיגרשים הסמוכים לבית לווינשטיין ברעננה, בגוש 6579. בשעת מישפטו של אשר ידלין ניתנה מטעם התביעה חסינות לחווה ארליכמן. זהו נוהג קבוע כמעט במיקרים שבהם אחד האנשים המעורבים בעבירה מוכן להעיד נגד שותפיו, וכאשר ללא עדות כזאת, אין התביעה יכולה להשיג הרשעה נגד הנאשמים.

הדיון בבית-המישפט השלום על מעצרה של חווה ארליכמן התנהל במשך יומיים רצופים — בימים חמישי

ידלין ואשתו אשר ידלין וטלי ליבני נישאו בתקופה שידלין מארצות-הברית. טלי הגיעה עם בתם הילה, וידלין יבוא בשבוע הבא.